

зирати, што се више устмено или писмено еданъ съ другимъ обходили будемо. Общественна книжевностъ и промена душевни подарака испуниће ондакъ борбомъ уморене духове са међусобнимъ поверенѣмъ, а мрзећа се срдца и душе са братскомъ любовлю, еднотислиемъ, и обштимъ своенароднимъ интересомъ. Чини се као да е обшта судбина люди и народа, да само чрезъ жалостна искуства и чрезъ злоставлѣние силе, текъ право употребление сила познати науче: тако е у политики, моралу, художеству а и народности. Народи дуго се боре међу Анархіомъ и робствомъ, међу дивячности и гњилости, вѣроисповѣданіемъ и язичествомъ, вкусомъ и неотесаностѣу, трудолюбіемъ и немарљивостѣу, међу мрзостѣу и аппатіомъ: докъ едномъ она велика сила, која са свеобузимаюћомъ премудрости сва приключѣния къ добру света уређуе, посртаюћа подиженя покушаваюћи сила у равномѣріе непостави, и време нѣновогъ савршеногъ сазрѣня у редовну постоянну систему човеческогъ просвѣщення неподигне. Найпосле нека бы се међъ Славянима и такви племена нашло, која бы сама себе за главну цѣль свое народности и живота држала, у народной оделѣности, у строгой усамѣности или гордомъ отуђиваню одъ прочи Славянскіи племена живила, и тако само около свое едностранне, едино себе и оно свое познаваюће и почитуюће племенске особено-